

๒ เด้า อธษจัน

๒๒ กั ๗

เขา...เสียสละตนเองเพื่อครอบครัว
เธอ...เสียสละเพื่อเขา

นราเกตต์

บทนำ

ทำไมไม่ตายไปเสียให้พ้นๆ...

ผู้มาเยือนบริภาพในใจ แสงไฟสลัวทำให้เจ้าของเงาแลคล้ำยามทูต ยืนรอช่วงเวลามรณะ หญิงสาวบนเตียงไม่อาจรู้ถึงภัยคุกคามเพราะยังเจ็บ ไม่ได้สติ ผิวซึ่งเคยส่องไสล่อซีดจางไร้เลือดผาดเหมือนกระดาศ ท่อช่วยหายใจสายอุปกรณ์การแพทย์ระโยงระยางบ่งบอกอาการหนักวิกฤติ

แพทย์วินิจฉัยลงความเห็นว่ามีสมองของคนไข้ขาดออกซิเจนนานเกินไป ทำให้ร่างกายไร้การตอบสนองเป็นเจ้าหญิงนิทราสมาแรมปี ความหวังฟื้นขึ้นมาเป็นปกติริบหรี่ลงทุกขณะ แม้จะรู้สึกสะใจ ทว่าสำหรับคนที่ชิงชังกันจนเข้ากระดูกดำ ความฉิบหายย่อยยับที่อีกฝ่ายได้รับยังไม่เพียงพอ ความหวาดระแวงกัดกร่อนจิตใจจนนอนไม่หลับทุกคืน อยู่อย่างมีความสุขไม่ได้ ตราบใดที่เห็นว่าคนบนเตียงยังมีลมหายใจ

สำหรับคนบางคนการนอนครึ่งเป็นครึ่งตายก็ถือว่าปราณีมากเกินไปแล้วเมื่อเทียบกับสิ่งที่ผู้หญิงคนนี้เคยทำ คนอื่นอาจยอมอภัยให้เพราะความสงสารสมเพศเวทนาที่เห็นหล่อนนอนเป็นซาก แต่สำหรับบางคนก็ไม่...

พวกโง่งม! ฉันไม่มีวันยอมให้เรื่องมันผ่านไปเหมือนไม่เคยเกิดหรือ!

เวลานี้ลึถึงเอาคืนได้ มันไม่ควรมึลมหายใจอยู่บนโลกใบนี้แม้แต่วินาทีเดียว ผู้หญิงน่าชิงชัง!

การเฝ้ารอให้วันหนึ่งมันตื่นขึ้นมาเป็นคนพิการก็สาแก่ใจดีอยู่หรือ แต่ทำให้มันหมดลมหายใจไปเลยสบายใจกว่า ปล่อยไว้ก็รังแต่จะเป็นเลียนหนามชีวิต ดวงแข็งขนาดตกจากหน้าผาสูงยังไม่ตาย ก็ไม่แน่ว่ามันอาจจะฟื้นขึ้นมาอีก

ในเมื่อหนังเหนียวนัก ทางนี้ก็จะสงเคราะห์ให้แล้วกัน!

ด้วยแรงพยายามทำให้ร่างซึ่งยืนอยู่ข้างเตียงลั้วงหยิบเข็มฉีดยาออกมาจากกระเป๋า จับสายน้ำเกลือเปิดจุกให้ยาสำหรับฉีดยาที่เตรียมมาทั้งหมดลงไปผสม

ร่างกายแกต่อนี้พร้อมไปอยู่ทุกเมื่อ ตายไปใครๆ ก็ต้องนึกว่าเป็นเพราะอาการโคม่าทรุดหนักนั่นแหละ!

“ทำอะไรอยู่เธอคะ”

เสียงใสๆ ของเด็กหญิงคนหนึ่งดังขึ้นใกล้ตัว ผู้ไม่ปรารถนาดีสะดุ้งเฮือกด้วยความตระหนกเกือบทำเข็มฉีดยาที่กำลังจรดปลายลงบนสายน้ำเกลือตกพื้น ครั้นเหลียวกลับไปมองจึงเห็นร่างเล็กของเด็กหญิงยืนอยู่เกือบประชิดตัว ไม่รู้ว่ามายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไร หากสีหน้านิ่งและแววตารวมองออกทะเลทุกสิ่งทำให้คนคิดทำผิดถึงกับขนลุก

“หนูเป็นใคร เข้ามาได้ยังไง” มาเงียบเชียบอย่างกับผี

เด็กน้อยช่วยอนุบาลในชุดสีแดงยกแขนขึ้นชี้ไปทางด้านหนึ่ง อีกฝ่ายมองตามนิ้วเล็กๆ หันไปทางประตูที่ยังปิดสนิท มัวจจจอยู่อยู่กับคนใกล้ตายมากเกินไปจนไม่ได้ยินเสียงเปิดเข้ามาอย่างนั้นรี

“เข้ามาในห้องคนอื่นสะเปะสะปะไม่ได้นะ คุณแม่อยู่ไหนล่ะ”

“หนูถามว่าเมื่อกี้คุณนากำลังทำอะไร” ดวงตากลมเหลือบขึ้นมองเข็ม
 ในมือ ผู้มาเยือนรีบเก็บสิ่งน่าสงสัยลงกระเป๋าเมื่อสิ้น เหวื่อกาฟแตกซึ่มขณะ
 เอ่ยปิดเสียงเขี้ยว

“ทำอะไรก็ไม่ใช่เรื่องของเด็ก เทียววิ่งเล่นเพื่อนพ่านไปทั่วระว่างเจอดี
 แล้วกัน” พุดจบคนมีพิรุณจึงลนลานรีบกวาดเท้าออกจากห้อง ทิ้งร่างเล็ก
 เอาไว้ในห้องผู้ป่วยเพียงลำพัง

เมื่อ ‘คุณนอ’ เดินออกไปจนลับ เด็กหญิงจึงหันมาเอยกับคนใช้สาว
 ที่นอนหนึ่งไร้สติโดยไม่รับรู้ว่ามีภัยอันตรายเข้ามาถึงตัว

“ไม่ต้องกลัว...หนูจะปกป้องเอง”

๑

ฟ้าคำรามก็ก้องสลบเส้นแสงเล่นแปลบไปที่วกลุ่มเมฆดำทะมึน สายฝนเทกระหน่ำต่อเนื่องไม่ลืมหูลืมตามาตั้งแต่หัวค่ำ ไร้วีแววยาวแรงแม้ เวลาล่วงเข้าสู่วันใหม่ ลมพายุโถมพัดนำเศษกิ่งไม้่น้อยใหญ่ปลิวกระจาย บ้าคลั่ง รongเท้าบูตตุ้ยใหญ่ก้าวลุยพื้นเฉอะแฉะด้วยจิ้งหะมันคงหนักแน่น ผู้เป็นเจ้าของกระทีบสองสามครั้งจัดเศษดินให้หลุดออกเมื่อถึงหน้าประตู ร้างในชุดเสื้อกันฝนแทรกกายเข้าบ้านรวดเร็วปิดกั้นสายฝนซึ่งไต่มาราว ท่ากระสุนไว้เบื้องหลัง

พื้นกระเบื้องเจ็องนองด้วยน้ำจากร่างสูง เขาถอดเสื้อกันฝนพาดไว้ตรง ที่เสียบร่ม ปาดหยดน้ำออกจากแขนและใบหน้า ความมืดปกคลุมภายใน ห้องมีเพียงแสงจากสายฟ้าสว่างวาบผ่านมาทางหน้าต่างเป็นระยะพร้อมเสียง ร้องดังครืนราวฟ้าใกล้ถล่ม

คืนนี้มีพายุหนัก โชคดีกลับมาทันให้คนงานเอาผ้าใบซึ่งคลุมกล้าย างพาราที่เพิ่งเพาะชำไว้ได้ทัน ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้คงเสียหายมาก สุมาลี แม่บ้านเก่าแก่วัยหกสิบโผล่เข้ามาในห้องพร้อมตะเกียงเจ้าพายุ แสงสว่าง

จากไฟนำความอบอุ่นมาให้คนยืนหนาวอยู่กลางห้อง กาหลาเด็กในบ้านยก ถาดใส่น้ำดื่มและแก้วมาวางเตรียมไว้บนโต๊ะอาหาร เมื่อถามว่าไฟดับนาน หรือยังจึงได้คำตอบว่าตั้งแต่เย็น

ไร่ของเขาใช้ไฟจากเครื่องปั่นจึงไม่มีปัญหาระหว่างทำงาน ผนตก ไม่ใช่เรื่องใหญ่เพราะไฟบนเกาะ ‘ปูลง’ ดับบ่อยจนเคยชิน ภรรยาก็เป็นห่วง แต่หญิงสาวบนห้องที่เพิ่งมาเหยียบแผ่นดินได้ไม่กี่ชั่วโมง ไม่รู้จะทนอากาศ ร้อนอบอ้าวของเกาะกลางทะเลได้มากน้อยแค่ไหน

“ยายใหญ่กับกุงหวานละครับป่า”

“แม่ใหญ่เข้านอนแต่หัวค่ำเหมือนเดิมละคะ ส่วนคุณกุงหวานอยู่ข้าง บน ทานอาหารเสร็จก็บ่นว่าเหนื่อย ขออาบน้ำเข้านอน ปานนี้น่าจะหลับไปแล้วป่าเลยไม่ได้เอาไฟขึ้นไปให้” สุมาลีจุดเทียนไขเพิ่ม

ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้ ทรวดกายนั่งบนเก้าอี้ อาหารเย็นล่องเลย ผิดเวลาไปมาก ถ้าไม่ตึกจนเกินไปสุมาลีก็จะอยู่คอย หากตึกมากก็จะทิ้ง สำหรับอาหารเอาไว้บนโต๊ะเพื่อให้เขาจัดการเอง แต่คืนนี้พายุเข้า หญิงสูงวัย วุ่นกับการปิดบ้านดูแลเรือนจึงยังไม่เข้านอน

“วันนี้มีข้าวยานะคะ ของคุณกุงหวานเธอไม่ทาน”

“เป็นอะไร ไม่สบายรีเปล่า”

สุมาลีลอบอมยิ้มเมื่อเห็นคนที่ปกตินิ่งเฉยเหมือนก้อนหินมีความ ห้วนไหวขึ้นมาเพียงแค่นี้ยื่นคำบอกเล่า “เปล่าค่ะ กลับมาวันนี้เหมือนข้าวย่า จะกลายเป็นอาหารไม่ถูกปาก เธออยากทานอาหารฝรั่งมากกว่า เลยให้ป่า ผัดสปาเกตตีให้แทน”

นางจันใจจะทำสปาเกตตีซอสหมึกดำตามคำขอเพราะเกิดมาก็ไม่เคย เห็น ทำที่สุดทำได้เพียงสปาเกตตีใส่หมูผัดซอสธรรมดา โชคดีที่หญิงสาว ชมว่าอร่อยยอมกินจนหมด “แปลกดีนะคะ ปกติไม่เห็นชอบทานของจำพวก เส้นเลย ชอบทานแต่ข้าว”

“ใช่ค่ะ แปลกจริงๆ แต่ก่อนกินข้าวแค่ทัพพีครึ่งเหมือนแมว دم แต่วันนี้กินแกงยังกะยัด อู๊ย...” กาลาเอี้ยวตัวเล็กน้อย ห่อปากด้วยความเจ็บเมื่อโดนผู้สูงวัยเอื้อมมือมาบิดเอวด้านหลัง

“อ้อ” ภรณ์รับคำ เปิดฝาสำหรับข้าวต้มซึ่งเขาตั้งใจสั่งให้ทำเป็นพิเศษ เพราะเห็นว่าเป็นของโปรดเจ้าตัว

“พูดไปนั่งหลา เธอป่วยอยู่ จะให้เหมือนก่อนได้อย่างไร” สุมาลีเอ็ดเด็กสาวช่างเจรจา

“แต่เพลงไต๋ไม่ได้ด้วยนะยาย เธอบอกว่าฟังไม่รู้เรื่อง ให้กาหลาพูดซ้ำๆ หรือไม่ก็พูดภาษากลางแทน นายหัวว่าแปลกใหม่ละ เกิดที่นี้เป็นคนใต้แท้ๆ แต่อยู่ดีๆ ก็เพลงไต๋ไม่ได้ แถมยังฟังไม่รู้เรื่องอีก เมื่อกลางวันตอนมาถึงก็มองที่นี้ไม่คุ้นเลยนะ เหมือนไม่เคยเห็นอย่างนั้นแหละ”

ภรณ์นั่งกินอาหารไปเรื่อยๆ จนเสร็จจึงลุกขึ้น

“อ้าว จะไปแล้วเธอคะ” สุมาลีร้องถามทันทีที่เห็นเขาเดินไปจุดตะเกียงอีกดวงเดินขึ้นบ้านหลังกวาดอาหารลงท้องราวไม่รู้รส

ชายหนุ่มรับคำโดยไม่หันมามอง สาวเท้าเดินลับมุ่มสายตาไปพร้อมกับเปลวแสงสว่างสีส้มเจือทอง เงาทอดยาวไปข้างหลังยามเดินผ่านโถงระเบียงทางเดิน ขวามือคือซุ้มโค้งหน้าต่าง ส่วนทางซ้ายมือเป็นประตูห้องบานสูงเรียงราย เนื่องจากเป็นตึกเก่าที่ได้รับอิทธิพลมาจากสถาปัตยกรรมชิโน-โปรตุกีส มันจึงมีทั้งความขลังและความสวยงาม ร่องรอยประวัติศาสตร์ยังมีให้เห็นไม่ว่าจะเป็นช่องลับเก็บของมีค่าตรงประตู หรือแม้แต่ห่วงล่อกำปั่นบนพื้นห้อง

ทวดของเขาเคยค้าขายกับชาวตะวันตก จับทั้งงานเหมืองแร่ ขุดพลอย เรื่อยมาจนถึงยุคของบิดามารดาที่หันมาเอาดีด้านทำสวนยางและไม่เศรษฐกิจอื่นๆ ความมั่งคั่งร่ำรวยทำให้มีผู้หมิงผ่านเข้ามาในชีวิตมากมาย ทุกคนล้วนมีเป้าหมายที่ตัวเขาและทรัพย์สมบัติ ภรณ์ไม่เคยใส่ใจต่อการ

มาหรือไปของใคร เขาใช้เวลาอยู่กับงานที่รัก หุ่นเทให้แก่มันไม่ที่มีชีวิตแต่ไม่มีจิตจะก้าน กระทั่งได้มาพบกับเธอ ผู้หญิงที่ทำให้หนีก้อยากมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้

มองจากชั้นสองออกไปจะสามารถเห็นทิวทัศน์ของทะเลอยู่ไม่ไกล ความเย็นเยือกลอดผ่านช่องลมสลักลายเข้ามากระทบผิวเปียกชื้น มือใหญ่จับห่วงเหล็กเคาะเป็นจังหวะเบาๆ มีเพียงความเงียบตอบสนองออกมา ไร้แสงสว่างจากใต้ประตู ภริณียาคิดว่าเธอน่าจะยังหลับอยู่จึงผลักบานไม้เมืองหน้าเข้าไปพร้อมซู่ตะเกียงในมือเพื่อนำทาง

ร่างสูงสืบท้าผ่านกลางห้องเข้าไปหยุดบริเวณเตียงนอน คนที่เขามองหานอนหงายทอดร่างอยู่บนพูกหนานุ่ม เรือนร่างในชุดนอนสีขาวยาวปราศจากผ้าห่ม เส้นผมดำยาวสยายเต็มหมอน หญิงสาวนอนหลับสนิท ไม่รู้สึกตัวถึงการมาใดๆ ของเขา มือหนาวางตะเกียงไว้บนโต๊ะข้างเตียง ทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้พลงปลดกระดุมเสื้อเพื่อคลายความอึดอัด เขามองกุสลาด้วยความสงสัยเช่นเดียวกับทุกครั้งยามเห็นเธอหลับไหลว่ากำลังฝันถึงสิ่งใด

เวลาจิตใต้สำนึกออกมาโลดแล่นเป็นภาพฉายเธอจะนึกถึงเขาบ้างไหม ยังจำได้หรือกลบเขาไว้ใต้ผืนทรายแห่งความเกลียดชังหมดแล้ว อัยากรู้จัก...

ในฝันหว่าคล้ายความจริงอย่างที่สุด หญิงสาวรู้สึกที่ตนเองเดินมาเนิ่นนาน...นานจนความอ่อนล้าเข้าตรึงขาทั้งสองข้าง เทบยกเท้าก้าวต่อไปไม่ไหว กระนั้นบางสิ่งกลับไม่ยอมให้หยุดพัก มันควบคุมให้เธอก้าวไปสู่จุดหมายปลายทางเมืองหน้า

เช่นเดียวกับนับร้อยครั้งที่เดินมาที่นี่ เส้นทางสายเดิม จุดหมายปลายทางเดิมซึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลงเป็นอื่น บรรยากาศยามอาทิตย์อัสดงเช่นนี้ แสงทองสีรุ้งหลากประดับบัวเมฆเป็นริบบิ้นพลิ้ว ฟองคลื่นในทะเลสีมรกต

วาวใสเบื้องล่างเชิงผาสวยงามดูจภาพวาดในฝัน แต่ก็ได้กลิ่นเสมือนจริงของ
สายลมสดชื่นลอยมาสัมผัสปลายจมูก

ณ ริมน้ำผามีใครคนหนึ่งยืนรอเธออยู่ ที่นที่ที่เข้าสู่ระยะการมองเห็น ตะวันกลับลับเลื่อนขอบฟ้าเร็วขึ้นกะทันหัน ม่านราตรีคลุ้มจนทั่วบริเวณเปลี่ยนฉากสว่างสดใสเป็นสีน้ำเงินจางหม่นมัว ความมืดทะมึนกลืนกินเงาร่างเมืองหน้าจวนยากแยกแยะออกว่ารูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร เธอรู้เพียงว่ากำลังถูกจ้องมองมาด้วยรอยยิ้มหวานหยดหวานน่าขนลุกอย่างประหลาด

พริบตาบรรยากาศอันน่าอภิรมย์ผันเปลี่ยนเป็นความสยดสยองเมื่อเจ้าของเงาเอนร่างกึ่งตั้งจากหน้าผาต่อหน้าต่อตา เสียงหัวเราะดังก้องกังวานขึ้นราวขอบอกขอบใจที่ได้แสดงฉากปลิดชีวิตให้เห็น!

หญิงสาวตะลึงมอง ยกมือขึ้นปิดปากกลืนเสียงกรีดร้องเสียขวัญสุดขีด รีบหมุนกายผละจากที่นั่นด้วยความตระหนก เลี้ยววินาทีข้อมือกลับถูกคว้าหมับไว้ด้วยมือปริศนาเปี้ยกๆ เธอชะงักตัวแข็ง ปรายหางตากลับไปมอง เจ้าของข้อมือบิดหักผิดรูปเหลือกดวงตามองตอบ ไบหน้าอาบไปด้วยเลือดส่งกลิ่นคาวคละคลุ้ง ร่างกายบิดเบี้ยวไปมาเพราะกระตุกหักแหลกเหลว แผลหวอะหวะซโลมโลहितหลังมาตามแขนขาเป็นทาง รอยยิ้มกระตุกขวัญกระชากหัวใจให้หยุดเต้น

‘จะไปไหน นังแพศยา...’ ฝ่ายนั้นบริหารผ่านกรามหักห้อย

เธอหวีดร้องเต็มหลอดเสียงจนแทบสิ้นสติ ก่อนจะตื่นเฮือกในจังหวะเดียวกับเสียงคำรามกึกก้องของอสันบาตนอกหน้าต่างห้องนอน หญิงสาวนอนอยู่บนเตียงลึมตาโพลงออกกระเพื่อม ลมหายใจหอบถี่สะท้อนระรัวหัวใจเต้นแรงเร็วเหมือนคนเพิ่งรอดพ้นนาทีวิกฤติของชีวิตมาหมาดๆ

“กุ๊้ง...กุ๊้งหวาน” เงาร่างดำทะมึนเคลื่อนผ่านมาชะงักอยู่เหนือศีรษะ หญิงสาวสะดุ้งตอบโต้ด้วยการผลักร่างนั้นให้ถอยห่างออกไป ทว่าเปรียบ

เหมือนผลึกกำแพงหิน เร็วแรงอันน้อยนิดไม่ทำให้คนตัวใหญ่เขยื้อน
มือหนาเลื่อนมาแตะบริเวณหน้าผากขึ้น

“เหงื่อท่วมไปทั้งตัว ผื่นร้ายเทรอ”

กุสลาเพิ่งปรับสายตาได้ แสงไฟจากตะเกียงสาตส่องขับไล่เงาออก
จากใบหน้าคมเข้ม เผยให้เห็นดวงตาสีดำลึบที่กำลังมองมาอย่างแน่วแน่
เสียงกึ่งไม้โยติเข้ากับบานหน้าต่างไม้หนักลัวรากับกำลังมีพายุเบื้องนอก
เธอหายใจหอบ นิ่งตัวเกร็งขณะนี้มีมือหยาบกระด้างบรรจงหยิบปอยผม
เส้นยาวปรกบังสายตาออกให้ จนกระทั่งใบหน้าของภรณ์ถอยห่างออกไป
เธอจึงหายใจได้ทั่วท้อง กลั้นเสียงผ่านลำคอออกมาได้

“นิดหน่อย...ทำไมไม่เปิดไฟ” เธอเพิ่งสังเกตเห็นว่าห้องมืดมาก

“ไฟดับตั้งแต่หัวค่ำ” ชายหนุ่มหยัดกายขึ้นยืนข้างเตียง ลัดส่วนความ
สูงและกล้ามเนื้อภายใต้เนื้อผ้ายืนหนาหนักดูราวกับจะข่มให้ร่างในชุดนอน
ดูเปราะบางอ่อนแอยิ่งขึ้นไปอีก

ไฟดับ?

“กลัววีเปล่า” มือหนาจุดเทียนไขเพิ่ม ป้อนแสงให้ลูกโชนสว่างแล้ว
ตั้งไว้บนเชิง

กุสลาสิ้นศรัทธา แม้จะเพิ่งมาถึงได้เพียงคืนแรกแต่เธอก็ไม่ใช่คนที่จะ
ตกอกตกใจกับความไม่สะดวกสบายกายหรือเสียงลมฝน แต่ไม่ต้องการ
เผชิญกับความมืดโดยไม่จำเป็น สิ่งที่ไม่รู้ไม่เห็นอาจจะเข้ามาใกล้ได้มากกว่า
ที่เคย เหมือนมันกำลังเฝ้าจับตามองเธออยู่

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ถูกคุกคาม...คืนแล้วคืนเล่าที่ต้องผินสยดสยอง
จนตอนนี้นึกขยาดความมืดและหัวนเกรงที่จะอยู่คนเดียว!

“กึ่งหวาน”

คนถูกเรียกสะดุ้งตัวคล้ายถูกกระตุกจากภวังค์ ใบหน้าเล็กผอมงม
มองชายหนุ่ม ร่างบนเตียงกระดกถอยห่างโดยอัตโนมัติเมื่อเขาเข้ามาใกล้

กลิ่นอายฝนจากกายบุรุษลอยมาต้องจมูก น้ำหยดลงมาจากปลายเส้นผม ไหลผ่านแนวคิ้วหนาเข้ม โหนกแก้ม ลงมาจนถึงปลายคาง ก่อนหยดลงบน ที่นอนเกือบโดนตัวเธอ

“เป็นอะไร”

“ไม่...” กุสลาเบี่ยงหน้าหนี ไม่ยอมให้เขาเอื้อมมือมาสัมผัส การปฏิเสธเหมือนรังเกียจดูจะแล้งน้ำใจเกินไปจึงค้นเหตุผลออกมาได้ในตอนท้าย “คุณตัวเปียก...”

“อ้อ ใช่ ข้างนอกฝนตกหนัก ผมเพิ่งกลับเข้ามา” ภรณ์เดินไปหยิบ ผ้าขนหนูขึ้นมาเช็ดขี้ตีดั้งหน้า หึงสาวลอบมองอยู่เงียบๆ กระทั่งเขาเริ่มปลดกระดุมเสื้อจิ้งรีบลุบสายตาก็มหันมาลงมองมือตัวเอง ร้อนๆ หนาวๆ เหงื่อซึม หัวใจเต้นระทึกก็แทบกระดอนออกมานอกทรวง ต้องอยู่กับเขาตามลำพังเป็นครั้งแรก ตามลำพังจริงๆ ไม่ใช่ห้องในโรงพยาบาลแบบที่อยู่มาตลอดหลายเดือน

“คุณช่วยไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องน้ำได้ไหม” เธอว่าทั้งที่ไม่มองจึงไม่เห็นว่าเขาเดินเข้ามาใกล้ รู้สึกตัวอีกทีตอนมือหนาวางลงบนหัวเตียง คนตัวใหญ่โถมตัวลงมาทอดเงาคูกคามให้กุสลาต้องเงยหน้าขึ้น หึงสาวหอคอเมื่อต้องเผชิญหน้ากับภรณ์ในระยะประชิดแทบสัมผัสลมหายใจ

“เคยเห็นหมดแล้วนี่ ผมไม่ถือสาหรอก” แผลงอกกว้างเอนเข้ามาใกล้ เหมือนจงใจ กายบุรุษจ็อกลิ้นฝนน้ำเย็นแผ่กลิ่นอายชวนให้ขนลุกยะเยือก ไหลตามแนวไขสันหลังจนถึงต้นคอ กุสลาห่อไหล่ ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมกายหนึ่งเพื่อป้องกันความหนาวอันไม่มีสาเหตุ อีกหนึ่งเพื่อเป็นปราการกั้นระหว่างกลาง

ภรณ์เองก็เหมือนจะหยุดทิ้งระยะห่างเอาไว้เพียงเท่านั้น ในดวงตาสีดำที่ดูจะมีดและลึกลับเหมือนกันเขามีประกายคล้ายเยาะหยันก่อนเคลื่อนตัวจาก เธอไม่แน่ใจว่าเพราะความสัมพันธ์ของพวกเขา ไม่อยู่ในสภาวะปกติ

หรือมีอะไรที่ซุกซ่อนอยู่ก่อนหน้านี้ที่ยังไม่ถูกเปิดเผย

...ยังมีอะไรที่กุสลายังไม่รู้นอกจากเธอและเขาเป็น 'สามีภรรยา' กัน

ไม่ใช่เพิ่งแต่ง...แต่แต่งกันมานานแล้วถึงเจ็ดปี ช่วงอาถรรพ์ชีวิตคู่เป็นอย่างไรไม่รู้ ทว่าสำหรับกุสลานี่มันเลวร้ายยิ่งกว่าโดนคำสาป ทันทีที่ลืมหัดขึ้นในโรงพยาบาลเธอก็พบว่าโลกสว่างเกินไป เจ็ดจำจนขับไล่สิ่งต่างๆ ในสมองออกไปจนหมดสิ้น มีเพียงความขาวโพลนและแว้งแว้งว่างเปล่า ไม่ว่าจะพบทวนทำอะไรสิ่งๆ ที่เรียกว่า 'ความทรงจำ' ก็ไม่ยอมปรากฏข้อมูลผุดขึ้นมาให้เห็น

บนเตียงภายในห้องเย็นเฉียบ ประตูปิดออกพร้อมทั้งชายแปลกหน้าที่เดินเข้ามาหยุดยืนข้างๆ ลมหายใจของเขาหอบถี่เล็กน้อยเหมือนคนวิ่งหรือรีบเร่งมาให้ถึงโดยไว สายตาของเขาถักทอประกายหลากหลายปะปนกันอยู่ในนั้น ทั้งความหวัง ความหวังโย ความผิดหวัง และตำหนิเสียใจ

ตลอดระยะเวลาหนึ่งปีที่นอนไม่รู้สึกรู้ตัวอยู่ในโรงพยาบาล พยาบาลพิเศษเล่าว่าภรรยาเป็นเพียงคนเดียวที่คอยดูแลและช่วยเหลือทุกสิ่งอย่าง เขาคือสามีในอดีตที่ผู้หญิงหลายคนอิจฉา มีใจรักเดียวให้ผู้หญิงที่ไม่รู้ว่าจะฟื้นคืนสติขึ้นมาใหม่ ใครๆ ก็บอกว่ากุสลาควรเชื่อและไว้วางใจเขา แม้เธอจะจำอะไรไม่ได้แต่หลังกายภาพบำบัดจนสามารถเดินได้เกือบปกติ หญิงสาวจึงยอมกลับมาอยู่กับเขา กลับมาบ้านที่เคยอยู่ก่อนเกิดอุบัติเหตุเลวร้าย เพื่อว่าสถานที่เก่าๆ จะเรียกความคุ้นเคยและความทรงจำที่สูญเสียบ่อยไปให้กลับคืนมา

จากตึกสูงสี่ขาของโรงพยาบาลมาสู่บ้านบนเกาะทางใต้ ไม่น่าเชื่อว่ากุสลาจะยอมถนัดตามคนไม่รู้จำมาถึงที่นี่ เกาะห่างไกล ไม่มีสหนามบินอาศัยนั่งเรือเฟอร์รี่ข้ามฟากมาเท่านั้น ในความร้อนอบอ้าวของแดดบ้ายเกือบทำให้เธอหน้ามีดระหว่างทาง ครั้นพอมมาถึงได้เพียงไม่กี่ชั่วโมงฝนก็ตกมิดฟ้ามัวดิน พายุเข้า ไฟดับ สามีที่หายหน้าไปเมื่อตอนพามาส่งก็โผล่

เข้าห้องมายืนข้างเตียงหงายหน้า

หากเจอผีเธอยังตัดสินใจได้ว่าจะถีบหรือปลัก แต่ที่สามี่...กุสลาถัด
กลุ่ม ตัดสินใจไม่ถูกว่าควรทำอะไรดีหากเขาเข้ามาใกล้!

๒

สายฝนเริ่มอ่อนแรงลงจากจังหวะเกรี้ยวกราดเป็นบรรเลง
ท่วงทำนองทุ้มละมุน ภาวการณ์ออกจากห้องน้ำมาในชุดเสื้อยืดกางเกงนอน
กลิ่นสบู่หอมฟุ้งนำหน้าก่อนเจ้าตัวเดินมาถึง ร้างสูงหยุดยืนมองหญิงสาว
ที่กำลังง่วนทำอะไรบางอย่างอยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ

“นั่นอะไร” เขาหมายถึงเปลือกหอยจากขวดโหลบนโต๊ะข้างที่นอน
บัดนี้ถูกเอามาวางเรียงแถวไว้กลางเตียง มีตั้งแต่หอยเปลือกเกลี้ยงไปจนถึง
เปลือกผิวขรุขระ ขนาดก็ไม่ได้เล็กกระจุมกระจิม

“แบ่งพื้นที่ ต่อไปนี้เราจะอยู่กันอย่างรุ่มเมต”

“ไม่มีอะไรดีกว่านี้แล้วเหอ แถมยังเลือกแต่แบบมีหนาม” ชายหนุ่ม
ถาม ลดเสียงเป็นพึมพำในประโยคหลัง

“หนามยิ่งดี รู้สึกตัวทันทีที่เผลอนอนทับ ไม่ข้ามเขตแน่นอน”

ภาวการณ์มองเห็น ‘รังเกียจ’ ที่เธอสร้างขึ้นอย่างไม่แสดงอารมณ์ วันนี้
เขาเหนื่อยมากพอแล้ว ตั้งแต่เดินทางข้ามจังหวัดมาถึงยังทำงานต่อไม่ได้หยุด
ไม่เหลือเรี่ยวแรงมาต่อความกับคนเจ้าความคิดอีก หมอนอยู่ตรงหน้าแล้ว

ที่นอนหนานุ่มแม้จะครึ่งเดียวแต่ก็พร้อมพรั่งด้วยผ้าห่มและผ้าปูเนื้อเนียน ไม่มีอะไรมายับยั้งขัดขวางเขาได้อีก

“เอาเถอะ” คนตัวใหญ่โถมตัวลงนอน รวบหมอนหนุนเข้ามากอด

“นี่คุณจะไม่เป่าผมให้แห้งสนิทก่อนหรือ” ที่ถามไม่ใช่ว่าเธอทำหน้าที่เมีย แต่เห็นแล้วมันอดคันปากไม่ได้

ภรรยายกมือขึ้นปิดไปมาสองสามที่แทนความหมายราตรีสวัสดิ์บวกปฏิเสศ ครึ่งหนึ่งที่เขาก็กลับเป็นตาย ต่อให้นอนแช่น้ำเต็มหรือเอาเม่นทะเลมาวางแล่นนอนทับ ก็ไม่ทำให้คนหลับลึกสะดุ้งสะเทือนใดๆ

ภรรยาเป็นคนนอนดิ๊กแต่ตื่นเข้ามาาก เมื่อตอนที่กุสลาัยนกายลุกขึ้นจากเตียงด้วยความปวดเมื่อย ทั้งห้องก็ปราศจากเงาของเขาแล้ว เธอล้างหน้าแต่งตัว ความหนาวผ้าคลุมไหล่จากราวเขavnได้ผืนหนึ่งจึงใช้ห่มลงมาข้างล่าง อากาศหลังฝนตกหนาวมากผิดจากความอบอุ่นเมื่อคืนลิบลิบ หยดน้ำพร่างพรอมตามต้นไม้ใบหญ้า สภาพสวนมองลงไปจากหน้าต่างเปียกรกน้ำ และด้วยเศษกิ่งไม้ใบไม้ ดอกศรีตรังบนพื้นน้ำเงิงนองไม่เหลือสภาพความงาม แม้ถูกโหมกระหน่ำอย่างโหดร้ายทว่าพรรณไม้ทั้งหลายกลับเบิกบานชูช่อ แตกยอดอ่อนออกมาเขียวสด กลิ่นดินหอมอบอุ่นน่าชื่นใจจนสามารถสูดอากาศได้เต็มปอด

เขานี้เธอไม่ต้องพึ่งยาแก้ปวดหัวเหมือนเมื่อวาน อาการอ่อนเพลียตกค้างดีขึ้นมากเพราะได้นอนพักผ่อน สุมาลีเข้ามาถามว่าต้องการรับน้ำเต้าหู้กับจ๊วย...ปาห้องโก่หรือข้าวเหนียวสังขยา หญิงสาวส่ายหน้าให้อาหารเช้าแสนหวานแบบคนท้องถิ่น ขอเป็นกาแฟกับแซนด์วิชเบคอนสอดไส้ชีสแทน

สุมาลีนึกดีใจที่ตอนเข้าไปตลาดซื้อวัตถุดิบอาหารฝรั่งเข้าบ้านตามคำสั่งของภรรยาหลายรายการ ไม่อย่างนั้นนางคงต้องวิ่งรถออกไปซื้อของ

อีกรอบ ชายหนุ่มบอกตนไว้ก่อนก็ไม่เสียหายอะไร ไม่นึกว่าจะได้ใช้เร็ว
 ทันใจทันที

“คุณภรรยาล่ะคะ”

“ฟังห่างเหินไม่คุ้นหูเลย เรียกพี่รัญญ์แบบเดิมน่ารักกว่าตั้งเยอะคะ
 อู๋ย ลืมไปว่าคุณจำไม่ได้ ออกตั้งแต่เช้าแล้วละ วันหนึ่งงานเก็บกวาดคงเยอะ
 เมื่อคืนพายุแรง”

กุสลาพยักหน้ารับรู้ ก็สำหรับเธอเหมือนเพิ่งรู้จักเขาได้ไม่นานจะไป
 รู้ได้ยังไงว่าเมื่อก่อนเคยสนิทสนมหวานแหววแค่ไหน พี่รัญญ์คะพี่รัญญา
 คิดถึงคนหน้าหนึ่งตอบจะจำแล้วก็ขมลุก

“อ้อ นี่คะ” สุมาลียื่นขวดแก้วเล็กๆ ส่งให้ เห็นหญิงสาวทำหน้า
 เปิดออกตมเหมือนไม่รู้จักจึงว่า “ซึ้งใจเอาไว้ทำแก้ปวดแก้ช้ำ นายหัวเค้าฝาก
 เอาไว้ให้บอกว่าคุณอาจต้องใช้”

พูดถึงเรื่องนี้แล้วอยากเอาของในมือเขี่ยทิ้ง ‘รุ่มเมต’ เสียตอน
 เจอหน้า เธอต้องนอนตัวเกร็งทั้งคืนเพราะเกรงจะกลิ้งไปโดน ‘กบดัก’ ที่
 ตัวเองวางเอาไว้ สุดท้ายไม่รอด พลิกตัวไปทับเข้า ใต้รอยปัมที่แขนลาย
 พร้อยเป็นรูปปลั้วตึกดำบรรพ์มีเปลือกมาเต็มๆ

“แล้วเขาไม่ต้องใช้ไอ้นี้ด้วยหรอคะ ลังเกตเห็นรอยแดงแบบนี้บ้าง
 ไหม” นิ้วเรียวชี้ไปบนแขนตัวเอง

“ไม่มีนี่คะ” สุมาลีอมยิ้มหัวเราะเอ็นดู เออหนอ ต่อให้จำไม่ได้ยังไง
 ก็ยังเป็นผัวเมียกัน เนื้อใกล้เนื้อมันก็ตึงตูดเข้าหากัน กลับมาถึงไม่ทันหันคืน
 นายหัวก็ลงมือเสียแล้ว เสือปืนไวจริงๆ

“หนึ่งหนา”

“คะ ว่าอะไรนะคะ” แม่บ้านสูงวัยถามซ้ำเพราะได้ยินไม่ถนัด

“เปล่าคะ ไม่มีอะไร”

“วันนี้คุณลุงหวานจะทำอะไรบ้างคะ ป้าจะได้ให้หนึ่งหลามันไปเป็น

เพื่อน นายหัวสั่งไว้ว่าให้คอยดูคุณ ถ้าไปไหนเองจะโดนดุกแวง”

“กะว่าจะไปเดินเล่นดูอะไรรอบๆ แถวนี้อะไรจะ ให้หล่าไปด้วยก็ดี เหมือนกันจะได้เป็นไกด์” อยู่แต่โรงพยาบาลมาเกือบปี เธอควรออกไปเปิดหูเปิดตาทบทวนความทรงจำเสียหน่อย

กาหลาเป็นผู้บรรยายที่ดี เด็กสาววัยสิบแปดเป็นช่างพูดและช่างสังเกต สามารถเก็บรายละเอียดมารายงานได้ทุกเม็ด กุสลาเดินไปตามทางเดินเรื่อยไปจนถึงหลังบ้าน มีเรือนเพาะชำไม้ประดับตั้งอยู่ใกล้ๆ กับเรือนกระจกหลังใหญ่ หญิงสาวเดินไปดูเรือนกระจกอย่างสนใจแต่ไม่สามารถเข้าไปด้านในเพราะติดล็อกประตู

“นายหัวไม่อนุญาตให้ใครเข้าไป มีนายกับตาน้อยคนสวนเท่านั้นที่มีกุญแจ”

“ห้ามเข้าแม้แต่ฉันนะเธอ”

“ปกติคุณกึ่งหวานไม่ลงมา ถ้าอยากเข้าต้องขอกับนายหัวแหละคะ”

“เรื่องมากจัง ไม่เข้าก็ได้” กุสลาหมุนตัวออกเดินต่อ “แ่งงานชาวไร่ชาวสวนจะอะไรหนักหนา”

“ฮือ ไม่ใช่ชาวไร่ชาวสวนเฉยๆ นะคะ นายเป็นนักพ...พฤก...” กาหลาพูดมาถึงตรงนี้ก็เกาหัวนึกคำไม่ออก “อะไรนี่...ป่าสุเคยบอก หนูลืมแล้ว”

“นักพฤก...อะไร พฤกษศาสตร์เธอ”

“อ่า ใช่แล้วๆ นักพฤกษศาสตร์ เนี่ยละคะสถานที่ทำงาน เห็นป้ายบอกว่านายเก็บสะสมพวกพันธุ์ไม้บนเกาะนี้ไว้เยอะเลยนะคะ”

กุสลาถึงบางอ้อ เขาคงสะสมพืชเฉพาะถิ่นบางชนิดที่หายากเอาไว้กระมัง แต่สงสัยจริงว่าทำไมนักพฤกษศาสตร์ถึงทำสวนเป็นอาชีพเสริม กาหลาบอกว่านอกจากมีส่วนยาง เขาเป็นเจ้าของสวนปาล์มน้ำมันอีกด้วย

“เขาเป็นนักพฤกษศาสตร์และทำไร่ทำสวน ส่วนฉันทำอะไรละ”

“คุณกึ่งหวานทำบัญชี เป็นพนักงานบัญชีมาก่อน สำนักงานอยู่ทาง

ด้านนี้คะ”

กาหลาพาเธอไปดูอาคารไม้ชั้นเดียวปลูกกล้วยโรงเรือน ทว่าด้านในเป็นที่ตั้งของสำนักงาน มีลูกจ้างประจำอยู่ประมาณห้าถึงหกคนคอยจัดการเรื่องต่างๆ ภายในไร่ทั้งเอกสารและคนงาน เรียกว่าเป็นออฟฟิศก็คงได้ แต่ตอนนี้ยังเข้าอยู่จึงยังไม่มีใครมาทำงาน เด็กสาวมีกุญแจเพราะเธอมีหน้าที่ต้องมาทำความสะอาดที่นี่ด้วย

เหมือนเคย... กุสลาจำไม่ได้สักนิดว่าเคยทำงานบัญชีมาก่อน เธอแน่ใจว่าตนเองชอบตัวเลข แต่ไม่มั่นใจว่าในแง่ไหน ไม่คล้ายว่ามันจะเป็นงานซึ่งทำอยู่ทุกวันสักเท่าไร

“ฉันทำบัญชีให้คุณภรรยา... พี่ภรรยามาตลอดเธอ” หญิงสาวลดระดับความเคร่งครัดทางภาษาเพื่อหาข้อมูลอย่างแนบเนียน

“คะ ตั้งแต่ก่อนแต่งงาน แต่ช่วงหลังๆ คุณไม่ค่อยสบายเลยไม่ค่อยได้ทำแล้ว เป็นหน้าที่ที่พี่หมอนมาทำแทน”

สมรศรีเป็นลูกจ้างประจำของภรรยา ทำงานมาตั้งแต่สมัยสาวๆ จนตอนนี้อายุเกือบสี่สิบ ผิวหนึ่งลูกสองก็ยังทำงานอยู่ คนในสำนักงานเคยนิินหาว่ารายนั้นไม่ชอบกุสลาสักเท่าไรเพราะเห็นว่าเป็นคนมือเท้าหนัก ทำอะไรอืดอาดยืดยาดไม่ทันใจ หน้าตาทำทางจิตซัดกลับได้ขึ้นมาเป็นนายหญิงสมรศรีถึงได้ยิ่งหมั่นไล่หนัก ว่ากระแทกแตกตันทุกครั้งที่มีโอกาส ซึ่งนายสาวของกาหลาก็ไม่เคยเลยที่จะถือสาหาความกลับ เก็บงำเดินเลี่ยงไม่ต่อความ ความอดทนเป็นเลิศจนน่าชื่นชม

“ฉันเป็นอะไรไม่สบาย” กุสลาคิดว่าตนเองไม่น่าจะเป็นคนไข้โรคหรือมีโรคประจำตัว หมอยังบอกว่าเธอฟื้นตัวได้เร็วและแข็งแรงดีกว่าคนไข้คนอื่นด้วยซ้ำ เป็นปาฏิหาริย์ซึ่งเกิดขึ้นไม่มากนักกับคนที่เกิดอุบัติเหตุจนถึงขั้นสมองกระทบกระเทือนไม่ได้สติครึ่งเป็นครึ่งตายอยู่หลายเดือน พุดถึงเรื่องนี้ยังไม่มีใครยอมอธิบายกับเธอให้ชัดเจนสักคนแม้แต่ภรรยา

“นายหัวบอกว่าคุณร่างกายไม่แข็งแรง ต้องพักผ่อนมากๆ” เด็กสาวหมายถึงสมัยนั้น แม้มาจนถึงสมัยนี้ร่างกายของหญิงสาวก็ไม่ได้แข็งแรงกว่าเดิมสักเท่าไร

“เกี่ยวกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นด้วยรีเปลา”

กาหลาทำหน้าปุ่เลียน ตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้ว่าก็มีส่วน

“เหอ แล้วฉันทำอะไรหลังจากนั้น” หญิงสาวตัดสินใจว่าจะยังไม่คาดคั้นเอากับเด็ก ไว้ถามผู้ใหญ่เลยดีกว่า เธอควรวางเวลาคุยเรื่องนี้อย่างจริงจังแม้เป็นเรื่องที่ใครต่อใครไม่อยากพูดถึงก็ตาม

“ก็ไม่ได้ทำอะไรค่ะ คุณชอบทำอาหาร ตัดผ้าเย็บผ้า ดูผลงานภายในบ้าน”

“ดูเป็นคนเรียบร้อยนะคะ” กุสลาพิมพ์่า เธอนึกว่าตัวเองจะเป็นคนกระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว ชอบทำงานนอกบ้านและเข้าสังคมเสียอีก

“ไม่ใช่แค่ดูนะคะ คุณนั่งเรียบร้อยมากกก แถมยังหวานสมชื่อ” กาหลาลากเสียง “คำน้อยก็ไม่เคยบ่น เป็นคนง่าย ๆ อะไรก็ได้ ไม่ค่อยมีปากมีเสียงกับใครเขาหรอกค่ะ ขนาดคุณว่า คุณหวานชอบมาใช้งานคุณยังไม่เห็นว่าจะไร”

“ใครกัน”

“น้องชายกับน้องสาวของนายหัวค่ะ”

“เหอ แล้วบ้านนี้ยังมีใครอีก”

“ก็มีคุณวุ่น พี่สาวคนโตกับยายใหญ่ ยายใหญ่บอกว่าลูกหลานวุ่นวายก็เลยหนีไปอยู่เรือนแยกต่างหากฝั่งกระโน้น” เจ้าหล่อนชี้ไปทางด้านหนึ่งของสวนที่มีต้นไม้ขึ้นทึบ มองเห็นทิวยอดมะพร้าวขึ้นสูงเป็นดง

“ยาย พี่สาว น้องชาย น้องสาว ทำไมฉันไม่เคยเห็นพวกเขาไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลเลยละ หรือว่าต่างคนต่างอยู่ไม่ยุ่งสังกัน” กุสลาตั้งข้อสังเกตแม้กลับมาถึงก็ไม่ออกมาพบหน้าค่าตา ทำเหมือนมีแต่เธอกับภรณ์อยู่กัน

แค่สองคน

“เยี่ยมอะไรกันคะ จะรีบถอดสายออกซิเจนให้ตายเร็วขึ้นมากกว่าจะใจดำทั้งเพ” กาหลาผลอพูดภาษาใต้ออกมาด้วยแรงอารมณ์โดยไม่รู้ตัว

สุมาลีได้ยินพวกพี่น้องถกเถียงทะเลาะกันเรื่องนี้กับหู พุดถึงกุสลาที่นอนเป็นเจ้าหญิงนิทราอยู่ในโรงพยาบาล คุณว่านกับคุณหวานเป็นคนเสนอความคิดเพราะไม่อยากให้เสียค่ารักษาซึ่งไม่รู้ว่าคุณหรือไม่ว่า ส่วนคุณว่านนั้นไม่อยากเห็นกุสลาอนิจกรรมเป็นซากศพหอม เนื่องจากทางหมอเองก็ไม่ได้รับรองว่าจะฟื้น การปล่อยให้ไปสบายน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่าสำหรับทุกคน

“แล้วฉันไม่มีญาติของตัวเองบ้างเธอ”

“มีป้า แต่เป็นป้าสะใภ้กับลูกสาวค่ะ”

อืม...ก็ไม่เคยเห็นมาเยี่ยมเหมือนกัน

“เหมือนไม่มีใครอยากให้ฉันอยู่ต่อเลยนะ” กุสลาแค้นหัวเราะ รู้สึกอ้างว้างเหมือนตัวคนเดียวในโลกเสียยิ่งกว่าเมื่อตอนที่ขึ้นขึ้นมาใหม่ๆ เสียอีกโลกที่ไม่มีใครรักและต้องการเธอจะตื่นมาเพื่ออะไรกัน

“นายหัวนะยีนกรานหัวชนฝาไม่ยอมให้แต่ต้องคุณ ก็เลยไม่มีใครกล้าทำอะไร เพราะนายเอาถึงตระวาง” กาหลาสวนตอบทันควันแบบไม่ต้องคิด “เวลาโกรธนายน่ากลัวมากนะ เหมือนฟ้าผ่า หนูกับป้าส่วยกลัวเลย”

“หืม...งั้นก็น่ากลัวจริง” เธอพิมพ์ ในทรวงอกหวิวๆ ปวดหนึบเต็มตื่นขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ หรือจะเป็นผลข้างเคียงจากอาการที่ยังไม่หายดี

กุสลาเดินตามเด็กสาวไปบนทางเดินดินเล็กๆ ของสวนจนทะเลาะถึงลานใต้ต้นไม้ใหญ่ด้านหน้าตึก บนพื้นปกคลุมไปด้วยพรมสีม่วงดาราดาศกليبอ่อนบางซอกซ้าแช่อยู่ในน้ำเจิ่งปะปนดินโคลนเนื้ออ่อน กระนั้นความสวยงามของมันก็ยังมากจนกุสลาต้องแหงนหน้าขึ้นมองกิ่งก้านสาขาแผ่กว้างละลานตา

“แจคาแรนดา...สวยจังเลย...” ดวงตาคู่หวานอย่างที่คุณโบราณเรียกว่านัยน์ตาโศกเบิกกว้างขึ้นอย่างสดใส ร่างบางมองจนคอแทบเคล็ด ปากก็ร้องถามภาลว่าเจ้าต้นนี้ภาษาไทยเรียกว่าอะไรเธอจำไม่ได้

“ภาษากลางเรียกแคฝอย หรือศรีตรังในจังหวัดตรัง ภาษาบาลีเรียกว่าต้นปาตลี มีถิ่นกำเนิดในประเทศบราซิล”

คำอธิบายตั้งขึ้นทางด้านหลัง หญิงสาวไม่ได้ผินหน้ากลับไปมอง เพราะทราบดีว่าเจ้าของเสียงเป็นใคร เขาค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้และมาหยุดยืนอยู่ใกล้จนเกือบสัมผัสได้ถึงไอร้อนจากผิวกาย ทำทฤษฎีของเธอปักตรึงอยู่กับที่เหมือนถูกสาป ขณะมือใหญ่ยื่นมารูดกลีบดอกไม้้ออกจากเรือนผมดำยาวดุดแพรวไหม

๓

“อู๊ต๊ะ...” กาหลาปิดปากกลืนยิ้ม ยอบตัวเดินเลี้ยวออกมาจากสถานการณ์น่าจี้จี้หัวใจกลับไปช่วยงานสุมาลี ปล่อยให้สองสามีภรรยาพัฒนาความสัมพันธ์กันไปตามธรรมชาติ

“มาเสียบๆ ทำเอาตกใจ” กุสลาเบี่ยงศีรษะหนีพื้นที่ที่ปลายนิ้วของภริยาหลุดจากเส้นผม เห็นหลังโกด์ประจำบ้านเดินลับมุมทางเดินไปแวบๆ ทางหางตาจึงบ่นกระปอดกระแปด “ทิ้งกันซะได้ ไปไหนแล้ว เร็วอย่างกับจรวด”

“มีอะไรจะใช้กาหลาหรือไง”

“เปล่า” หญิงสาวทำท่าชะเง้อตามแต่ไม่ยอมมองหน้าเขา

“งั้นก็ปล่อยเขาไปทำงานเถอะ” ภริยาไม่เข้าใจว่าเหตุใดเธอจึงหันมาค้อนก่อนออกเดิน ร้างสูงก้าวตามโดยไม่รื้อให้เอ่ยปาก พอถามว่าจะไปไหนเจ้าหล่อนก็ตอบว่าเรื่อยๆ ใส่อยๆ ก็ไม่ได้ระบุขอบเขตแค่นั้น ดังนั้นชายหนุ่มจึงทำตัวเป็นมัจจุศรที่ตี คอยบรรยายสภาพแวดล้อมแถวที่เดินผ่าน เพื่อให้เธอรู้สึกคุ้นเคยเผื่อจะจำอะไรขึ้นมาได้บ้าง

“กาหลาบบอกว่าคุณเป็นนักพฤกษศาสตร์ งั้นคุณรู้จักต้นไม้หมดทุกต้นเลยสิ” พอเห็นเขาไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เธอจึงเริ่มลองภูมิขึ้นนิ้วไปยังต้นไม้ใหญ่ข้างหน้า “นั่นต้นอะไร”

“ตะเคียนชั้นตาแมว”

“แล้วนั่นล่ะ มีดอกไหม” ที่ถามเพราะเห็นแต่ใบเขียวเพียงอย่างเดียว ว่าเป็นแล้วต้นไม้ใบไม้แต่ละต้นล้วนเหมือนกันหมดแทบแยกไม่ออก

“หุ้่งฟ้า มีดอกสีขาวโรยไปหมดตั้งแต่ต้นปีแล้ว” คิ้วหนาเลิกขึ้นน้อยๆ

“คุณปลูกเองก็ต้องรู้จักทุกต้นอยู่แล้วสิ ไม่เอาละ ถามอย่างอื่นดีกว่า” กุสลาเหมือนคิดได้ ดังนั้นเจ้าหล่อนจึงมองหอะไรที่ต่ำกว่าไม้ยืนต้นหรือไม้พุ่ม มองลงพื้นดินเห็นวัชพืชมากมายชี้เอาสักต้นสองต้นมั่วๆ “ต้นนี้”

“หญ้าแห้วหมู”

“วัชพืชนั่นล่ะ”

“นั่นมราชสีห์...เป็นสมุนไพร” เขาแก้ “รักษาแผลสด รักษาฝีหนองได้”

“แล้วหญ้าแห้วหมูเป็นสมุนไพรไหม” ต้นหญ้าารกๆ อะไรไม่รู้เห็นได้ทั่วไป เธอว่ามันไม่น่าจะมีประโยชน์อะไร

“เป็น แก้ก้องอืดท้องเฟ้อ”

“ไม่ยราบล่ะ สมุนไพรอีกสิ” นิ้วเรียวจิ้มๆ ลงไปบนยอดอ่อนของมัน แปะใบทรงขนนกหุบลงทีละคู่โดยอัตโนมัติ

“ใช่ ขับปัสสาวะ” ครานี้รอยยิ้มระบายขึ้นบนใบหน้าขริมนิดๆ “แล้วรู้ไหมว่าทำไมใบของมันถึงหุบได้”

กุสลาสั่นหน้า เขาจึงกล่าวต่อ “เพราะบริเวณโคนใบจะมีกลุ่มเซลล์ที่คอยเก็บกักน้ำไว้ การไปแตะใบทำให้เกิดการสั่นสะเทือน กลุ่มเซลล์เลยคายน้ำกะทันหัน ทำให้ก้านใบเหี่ยวตกลง แต่ถ้าทิ้งไว้สักพักกลุ่มเซลล์ดึงน้ำกลับมาจากเหมือนเดิม ก้านใบก็จะชูช่อขึ้น ด้วยคุณสมบัติแบบนี้ทำให้เรามีการศึกษา

คาดการณ์แผ่นดินไหวจากไผ่ยราบ”

“ไม่นึกว่าจะมีประโยชน์ขนาดนั้น มหัทศวรรษจริงๆ” เธอเลิกจิ้มใบไผ่ยราบเล่น เปลี่ยนเป็นลูบเบาๆ ด้วยความที่ระคนชื่นชม

“ต้นไม้ทุกต้น พืชทุกชนิดมีคุณในตัวเอง บ้านเราโชคดีที่มีพันธุ์ไม้มากมาย ไม่ว่าจะขั้วกิ่งก้านหินลงไปตรงไหนก็เป็นยาทั้งนั้น”

แหม ฟังแล้วหญิงสาวนี่ก็อยากขั้วกิ่งก้านหินลงไปเสี่ยงทายพุ่มหญ้าตรงหน้าเสียจริงว่าจะเป็นดังคำที่เขาพูดรีเปล่า แต่ตรงแล้วไม่ควรลงทุนให้เหนื่อย เหมือนที่กากลากบอกว่างานของเขาคือรวบรวมพันธุ์ไม้บนเกาะปลูกลงอย่างไรเสียพ่อนักวิชาการชาวสวนก็คงสามารถบอกชื่อ แจกแจงสรรพคุณมันมาได้หมดนั่นแหละ

“ถ้าไปปีนเขาแล้วหลงป่ากับคุณ ต้องรอดแน่เลยนะ”

ภรณ์แท้บจินตนาการภาพตามไม่ออก กุสลาขึ้นเดินขึ้นเนินนิดหน่อย ยังเหนื่อยชอบ ประสาอะไรกับไปปีนเขา ยังไม่นับว่าเธอเป็นพวกไม่ชอบกีฬา กลางแจ้ง วันๆ ซุกตัวอยู่แต่ในบ้าน ออกแดดแต่ละที่ยังหน้ามืดวิงเวียน เจียนเป็นลม จนเขาลืมไปแล้วว่าครั้งสุดท้ายที่ออกไปทำกิจกรรมด้วยกันนั้นนานเมื่อไรมาแล้ว

เดินวนรอบตัวบ้านตามเข็มนาฬิกา คณงานเก็บกวาดใบไม้กิ่งไม้มาสุ่มไว้เพื่อเตรียมกำจัด ทุกคนหันมาทักทายเธอกับเขาแล้วก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ จากนั้นเหลือบตามองด้วยความสงสัยใคร่รู้ นายผู้หญิงอาการปางตายนกลับโผล่มาที่บ้านอย่างคนหายเกือบเป็นปกติ เดินเห็นไปมาเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น เหลือเชื่อว่าเธอหายได้อย่างกับปาฏิหาริย์...ทั้งที่ตกลงไปจากความสูงขนาดนั้น

“ทำไมทุกคนมองฉันแปลกๆ” กุสลากระซิบถามคนยืนใกล้

“พวกเขาแค่สงสัยว่าทำไมคุณไม่หักข้อ”

“ก็ฉันจำไม่ได้” เจ้าหล่อนลดเสียงลงอีก

“ไม่ต้องใส่ใจหรอก” ภรณ์ย์จับต้นแขนภรรยาดึงให้ออกเดินจากบริเวณที่มีคนทำงาน ตอนนั้นคนอื่นๆ ยังไม่รู้ แต่อีกเดี๋ยวกาก็คงพูดจนรู้กันตัวเอง พาเธอเดินกลับมาถึงลานศรีตรัง กุสลาหยุดมองขึ้นไปยังตัวตึก เห็นร่างใครบางคนอยู่ตรงหน้าต่างชั้นสอง หน้าตาไม่ชัดเจนนักแต่เหมือนกำลังยื่นมองลงมาทางพวกเขา

“ญาติพี่น้องของคุณไปไหนกันหมดคะ ตั้งแต่เดินมายังไม่เจอ พวกเขาอยู่บ้านรึเปล่า” เธอถามโดยไม่ได้มองหน้าเขา

“ตอนนี้ไม่มีใครอยู่ พี่ชุ้นกับยัยหวานไปญี่ปุ่น ส่วนนายวานขึ้นไปหาเพื่อนที่กรุงเทพฯ แต่อีกไม่กี่วันก็กลับ”

วุ้น หรือ วรางคณา พี่สาวคนโตแก่กว่าเขาสามปีเป็นลูกติดของภรรยาคนที่สองของคุณพ่อเขา วรางคณาอยู่บ้านหลังนี้มาตั้งแต่เด็ก แม้ไม่มีสายเลือดเดียวกันแต่ก็โตกันมาเหมือนพี่น้อง ยังไม่แต่งงานออกเรือน ส่วนวาน...วรุณฉัตร น้องชายอ่อนกว่าเขาห้าปี กับ หวาน...วรินทร์ดา น้องสาวอ่อนกว่าหกปี เนื่องจากถูกเลี้ยงมาแบบลูกคนเล็ก ทั้งคู่จึงค่อนข้างเอาแต่ใจตัวเองพอสมควร

“ยายใหญ่อยู่บ้านอีกหลังใช่ไหม งั้นบ้านนี้ก็มีแค่คุณกับฉันนะสิ แต่เมื่อกี้ฉันเห็นใครอยู่บนชั้นสอง”

“ไหน”

“ตรงนั้นคะ” กุสลาชี้ไปยังจุดที่เคยมีคนยืนอยู่ น่าแปลก แม้แต่หน้าต่างก็ถูกปิดไปแล้ว เร็วจริงๆ

ภรณ์ย์มองตาม ไม่เห็นใคร แต่จุดที่หญิงสาวชี้ขึ้นทำให้เขานิ่งเงียบไปอีตื้อใจ ก่อนจะตอบเสียงเรียบว่าน่าจะเป็นเด็กในบ้านขึ้นไปทำความสะอาด

“ดูไม่เหมือนนากาหลาหรือป้าสุ ช่างเถอะ กลับมาเรื่องนี้ดีกว่า ฉันจะได้เจอยายใหญ่ไหมคะ ตั้งแต่กลับมายังไม่ได้ไปไหว้เลย เพิ่งรู้ว่ามีญาติผู้ใหญ่คุณอยู่”

“ยายใหญ่แก่มากแล้ว อายุเกือบเก้าสิบ ส่วนใหญ่จะพักผ่อน ไม่ค่อยพบใคร ถ้าท่านอยากเจอก็จะเรียกหาเอง”

กุสลาไม่ได้ถามกลับว่าถ้าชาตินี้ถ้ายายใหญ่ไม่เรียกเธอจะมีวันได้พบหน้าไหม ฟังจากคำตอบเหมือนแม่เฒ่าก็ไม่ได้นึกพิศวาสหlananสะใ้คนนี้สักเท่าไร จะอยู่หรือไปจึงไม่สำคัญอะไร...เมื่อก่อนเธอผ่านมาได้อย่างไร การที่ต้องอยู่เหมือนตัวคนเดียวในบ้านหลังนี้ คิดแล้วก็น่าหดหู่

“กลับเข้าบ้านไปก่อนนะ” ชายหนุ่มหยุดส่งเธอที่ประตู

“อ้าว แล้วคุณไม่เข้าไปด้วยเหรอ”

“ไม่ ต้องกลับไปทำงานต่อให้เสร็จ”

“แล้วจะกลับมากินข้าวเย็นไหม” เธอถามออกไปโดยอัตโนมัติ รังว่างสูงซึ่งหมุนตัวเดินไปได้สองสามก้าวให้หันกลับมา สีหน้าภรัณย์ยากบอกว่ารู้อะไรยังไง คล้ายอึ้ง ประหลาดใจ ไปไม่ถูก ไม่สามารถถกสนคำพูดออกมาได้ สุดท้ายเขาจึงแค่พยักหน้าแล้วเดินจ้ำจากไป

“ถามแค่นี้ต้องทำหน้าที่พิลึกด้วย” กุสลาบ่น ทรวดนึ่งบนเก้าอี้ในครัว ซาร้อนโซยกลิ่นหอมมะนาวอวลอบยามประคองแก้วขึ้นฉับ ช่วยให้มีเอียงๆ ของคนเพิ่งมาถึงอุ่นขึ้น

“โถ ก็ก่อนหน้านี้หิวไม่ค่อยกลับมาทานข้าวนี้คะ คุณกึ่งหวานถามจนเลิกถามไปนานแล้ว พอมาเจอเหมือนสมัยแต่งงานกันใหม่ๆ แกก็เลยไปไม่ถูก” สุมาลีหัวเราะ

“จีฉั้น...กึ่งหวานก็ต้องกินข้าวคนเดียวเป็นประจำนะสิ” เธอพยายามแทนตัวเองให้ดูสนิทสนมยิ่งขึ้น

“หลักๆ ก็ทานพร้อมคุณวุ้นแหละคะ ส่วนคุณวุ้นกับคุณหวานเอาแน่เอานอนไม่ได้ บางทีก็ทานข้าวบ้าน ไม่ก็ออกไปทานข้างนอกกับเพื่อน”

เออดีนะบ้านนี้ ไปกันคนละทิศละทาง

เมื่อครูเดินผ่านห้องนั่งเล่นมีรูปภาพติดอยู่ ได้เห็นหน้าตาอายุก็พอเดาออกว่าคนไหนเป็นใคร พี่น้องของภรณ์มีส่วนคล้ายเขาเพียงเล็กน้อย ทั้งสามผิวขาวเหลืองสว่าง หน้าตาออกไปทางเชื้อจีน ส่วนชายหนุ่มมีรูปร่างสูง ผิวสีแทนบ่มแดด ตัวใหญ่บึกบึน หน้าตาคมเข้มอย่างคนมีเชื้อแขกซึ่งก็อาจจะเป็นเช่นนั้น ฟังว่ามารดาของเขาสืบเชื้อสายตระกูลมาจากทางมาเลย์

น่าประหลาดที่ผู้ชายอย่างเขาเลือกผู้หญิงซึ่งด้อยกว่าทุกด้านอย่างเธอเป็นภรรยา ไม่จำเป็นต้องขึ้นไปถึงแผ่นดินใหญ่เพียงแค่นี้เข้าไปในตู้เกาะกุสลาก็เชื่อว่ามิใช่ผู้หญิงหน้าตาดีกว่าอยู่อีกมากมาย รสนิยมเขาพิลึกจริงที่มาเลือกผู้หญิงรูปร่างปลิวลมหน้าตาจิตซีตอย่างนี้

“ป้าคะ คุณภรณ์...พี่ภรณ์นี้ทำทางเนื้อหอมเนาะ สาวๆ คงแอบหว่านเสน่ห์ให้เยอะสิท่า”

“ก็มีบ้างประปรายนะคะ” สุมาลีทำหน้านิ่คล้ายนับจำนวนในใจ ก่อนสายหน้า “แต่พวกนั้นไม่ไหวหรอกคะ เอาแต่แต่งตัวสวย ทำงานไม่เป็นหรอก”

“แล้วพี่ภรณ์แบบว่าเจ้าชู้มีก๊ากก็อะไรอย่างนี้บ้างไหม”

“หึ รัยนั้นเธอคะ แข็งจนผู้หญิงหนีหมด คุณวันนะบ่นกรอกหูเข้าเย็นให้หาคนตีๆ มาเป็นเมีย คงเป็นห่วงว่าวันไหนที่แกไม่อยู่แล้วจะได้มีคนคอยดูแลน้องๆ แต่จนแล้วจนรอดนายหัวก็ไม่ถูกใจใครสักที จนมาได้กับคุณกึ่งหวานนี้แหละ เกิดกตัญญูเลยสิ อึ้ย...”

รู้ตัวว่าพูดมากไปแม่บ้านเก่าแก่วิบหวุดปาก กุสลาเร่งคะยั้นคะยอให้เล่าต่อ

“คุณวันทำไมไม่ชอบกึ่งหวานล่ะคะ”

“ไม่ใช่แค่คุณวันหรอกคะ ก็ทั้งสามคนพี่น้องนั้นแหละ เขาว่าคุณกึ่งหวานนะจะมาปกอลอกสมบัติ เป็นแค่ลูกจ้างทำบัญชีแต่จับคุณภรณ์จนอยู่หมัด ได้ซุบตัวเป็นคุณนายเพราะมารยา”

“แล้วกึ่งหวานทำแบบนี้จริงรีเปลา ป้าเล่ามาตามตรงเลย กึ่งหวานไม่โกรธหรือ แค่อยากรู้” กุสลาไม่รู้สีกว่ากำลังนึกหาตัวเองสักนิด เหมือนได้เฝ้าเรื่องของคนอื่นที่ไม่รู้จักมากกว่า

“คุณนะเป็นคนไม่มีเล่ห์เหลี่ยม ทำเรื่องอะไรอย่างนั้นไม่เป็นหรือพวกนั้นก็พูดกันไป ถ้าไม่เพราะคุณเป็นคนดีมากนายหัวก็คงไม่เลือกคุณหรือคะ”

“อ้าว ตกลงไม่ได้แต่เพราะรักหรือคะ เชื้อฟ่งพี่สาวนี่นา ไปหาสาวที่ไหนไม่ได้ก็คว้าเอาใกล้ๆ นี่เพราะเป็นคนดีตามใบสั่ง” กุสลาแกล้งว่า

“ฮ้าย คุณนี่ ใช้ที่ไหนมันล่ะคะ” ผู้มากวัยนี้ก็อยากตีต้นแขนคนพูดหนักไม่ติดว่าเป็นนายกับลูกจ้างแต่เป็นลูกเป็นหลานนางคงสั่งสอนไปแล้ว “อย่างที่คุณนั้นแหละ นายหัวเป็นคนแข็ง พอมาเจอคนอ่อนแบบคุณก็เลยหลอมให้เป็นความพอดี ก็รักกันดีจนกระทั่ง...”

เพลิง! เสียงคล้ายกระถางตกแตกดังมาจากชั้นบน ทำให้คนสองวัยหยุดการสนทนาไว้ชั่วคราว สุมาลีวางมือจากงาน หยิบผ้าเช็ดมือ

“ไม่เป็นไรคะ เดี่ยวกึ่งหวานขึ้นไปดูเอง” กุสลาไถลตัวลงจากเก้าอี้หน้าเคาน์เตอร์เดินออกจากครัว ชั้นบนได้ไปยังชั้นสอง บริเวณโถงทางเดินยาวปูด้วยกระเบื้องโบราณลายสวย ลมพัดผ่านระเบียงเข้ามาเป็นระลอก กระถางต้นไม้ก็ยั้งตั้งอยู่ครบไม่มีใบไหนแตกหล่นแม้แต่ใบเดียว

หญิงสาวสืบเท้าเข้าไปสำรวจ เพียบเวบหนึ่งเห็นทางหน้าต่างเหมือนมีใครเดินหายเข้าไปทางห้องห้องหนึ่ง พอเดินตามเข้าไปกลับพบว่าเพียงห้องธรรมดาที่ไม่มีใครอยู่

หรือว่าจะตาผาด...

กุสลาหยุดยืนนิ่งตรงกลางห้อง เสียงลูกแก้วหล่นกระทบพื้นดังกิ๊ก...กิ๊ก...กิ๊ก...กิ๊ก...ไปบนพื้นโถงด้านนอก ครั้นรีบสาวเท้ากลับออกมาดูกลับไม่พบสิ่งใดนอกจากความว่างเปล่า

เสี่ยงไปไม่เสียตีสี่ดังชู้ สายลมเย็นเยียบพัดมาปะทะผิวกายเรียกแนว
ชนลูกชั้นหัวสรรพางค์อย่างไม่ทราบสาเหตุ หญิงสาวเหลียวซ้ายแลขวา เป็น
อีกครั้งนับตั้งแต่ก้าวเข้ามาในบ้านหลังนี้ที่เธอรู้สึกเหมือนถูกจับตามองอยู่
ตลอดเวลา จากใครบางคนซึ่งมองไม่เห็น...

๑

“ผี!”

กาหลาอุทานเสียงดังทันทีที่ได้ยินคำถาม ทั้งสุมาลีและเด็กสาวต่าง ยืนยันหนักแน่นว่าบ้านหลังนี้ไม่เคยมีผีหรือสิ่งลึกลับใดๆ ตั้งแต่อยู่มาหลายสิบปีก็ไม่มีเคยมีเรื่องน่าขนพองสยองเกล้าเลยสักครั้ง คนงานในบ้านอื่นๆ ก็ไม่เคยพบเจอปรากฏการณ์พิศวงมาแล้วลือให้ได้ยิน

“คุณกั๋งหวนคิดมากไปรีเปล่าคะ อาจเป็นเสียงกระเบื้องลั่นเพราะพายุเมื่อวาน กับเสียงลูกปืนในท่อน้ำก็ได้ค่ะ” ผู้สูงวัยให้เหตุผล

กุสลาเองก็ไม่เชื่อเรื่องผีสังนางไม้ ดังนั้นเมื่อทั้งสองคนบอกว่าไม่มี เธอก็เห็นด้วยตามนั้น เหตุผลของสุมาลีเป็นวิทยาศาสตร์ไม่ใช่เรื่องคิดไปเองแบบไม่มีเหตุผลรองรับ หากกาหลากลับมีท่าทางกระวนกระวาย หันไปถามผู้ที่ยืนอยู่ข้างตัว กวาดสายตาหาดวงระแวงมองไปรอบห้อง

“บ้า ไม่เคยเห็นก็ใช่ว่าจะไม่มีนะ คุณกั๋งหวนเพิ่งกลับมาด้วย หรือว่าจะเป็นคน...ที่เอามาหาคุณกั๋งหวน”

“ใครมาหา” กุสลายึดตัวขึ้นทันใด จับคำพูดเด็กสาวเร็วไว

“เพื่อเจ้า ไม่มีอะไรจะพูดแล้ววี่ง” สุมาลีหันไปตีเด็กสาวเต็มแรง อีกฝ่ายหนีหน้าเพราะโดนดู “เห็นไหมว่าคุณเขาตกใจ หยุดหยุดเรื่องไร้สาระ เสียที แล้วผักที่ต้องใช้เย็นนั้นจะไปซื้อเมื่อไร”

“เดี๋ยวลิกาหลา ยังไม่ตอบเลยว่าใคร”

“ไม่มีอะไรหรอกคะคุณ มันก็พูดไปงั้น ไปนั่งหลา ไปเร็วๆ เอาเงินไปด้วย แล้วรีบกลับนะ อย่ามัวไปเถลไถลดูเบ๊งแตงหน้า”

กาหลารับเงินและตะกร้า มองค้อนขณะโดนไล่ให้ออกประตูหลังครัวไปเร็วไว กุสลาอยากตามไปถามให้รู้เรื่องแต่ก็ถูกขวางไว้ด้วยร่างพอมของสุมาลี หญิงสาวหรีตามอง หวังคาดคั้นเอากับคนแก่ประสบการณ์คงไม่มีทางงัดปากได้สำเร็จ ดังนั้นเธอจึงเปลี่ยนใจไม่ซึกใช้วอแว สุมาลีโล่งอกที่อีกฝ่ายยอมรามือเดินออกจากห้องครัวไปโดยง่าย ครั้นเอะใจเดินตามออกมาถึงหน้าบ้านจึงได้เห็นเธอขึ้นรถสามล้อรับจ้างออกไปพร้อมกับกาหลาเรียบร้อยแล้ว

“จะไปไหนคะคุณกึ่งหวาน กลับมาก่อนค่า” นอกจากไม่ฟังเสียง กุสลา ยังหันมาโบกมือให้หย้อยๆ แทนคำตอบ หญิงสูงวัยคร่ำครวญ ควักยาหม่องออกมาทามับ

‘โอ้...คุณกึ่งหวาน ออกไปแบบนี้ถ้านายหัวโทร. กลับมาเช็ก แล้วบ้าจะทำยังไง’

มีแต่กุสลาที่ดูจะเบิกบานมีความสุขเมื่อได้ออกนอกบ้าน ผ่านจากทิวทัศน์ปกคลุมไปด้วยต้นไม้วิมะพร้าวลงสู่ถนนเลียบชายหาดเข้าสู่ตัวเมือง หญิงสาวสำรวจจดจำทางด้วยความสนอกสนใจ ยิ่งใกล้ตลาดความจ้อแจยังเพิ่มขึ้น วัยรุ่นหนุ่มสาวซ้อนจักรยานยนต์กันขวักไขว่ รถใหญ่รถเล็กวนรอบหอนาฬิกาของเมืองซึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งเครื่องบอกเวลาและวงเวียน อาคารพาณิชย์ยังคงดำรงตัวตึกแบบดั้งเดิมสไตร์ชิโน-โปรตุกีส เป็นสถาปัตยกรรม

แบบยุโรปผสมจีน โบราณงดงามเก่าแก่ มีทั้งแบบตึกแถวสองชั้นและสามชั้น ส่วนใหญ่หาสิกรอบประตูและผนังตึกติดกันเหมือนลิซนมหวาน

กาหลาลั้งให้คนขับรถรับจ้างสามล้อรอรระหว่างลงไปซื้อของ ด้านหน้าตลาด แม่ค้าตั้งของทะเลใส่ถาดกะละมังบนเก้าอี้พลาสติกมีทั้งแช่น้ำและซ้อนบนน้ำแข็ง แผงผักสดผลไม้วางชิดติดกันชนิด มีเมล็ดพืชท้องถิ่นจำพวก ลูกประ ลูกเหียง สะตอ ขายอยู่หลายเจ้า หลังรถกระบะคันหนึ่งชนมะพร้าวที่หนักเต็มตะกร้าใบใหญ่เตรียมรอขายเนื้อทำน้ำคั้นกะทิ มีขนมขายหลายอย่างเช่นข้าวเหนียวปิ้งใส่กุ้งใส่เผือก ขนมจู้จุนหรือขนมผักบัวทอดขายร้อนๆ ในกระทะใบเล็กฝั่งสะเด็ดน้ำมันบนตะแกรง จำพวกใส่ถุ้งมีขนมลา ข้าวพอง วุ้น สาธยายทั้งวันคงไม่ครบ

รายการซื้อของที่สุมาลีจดมาให้ต้องเดินเข้าไปด้านในตลาด กุสลาผงะเล็กน้อย มองพื้นว่าไม่มีน้ำอะไรเฉอะแฉะน่าขยะแขยงจึงยอมเดินตามเด็กสาวไปอย่างไม่เต็มใจนัก แม่ค้าหลายแผงส่งเสียงทักทายหญิงสาวและกาหลาอย่างคนรู้จักคุ้นเคย ผัก ผลไม้ เนื้อหมูเนื้อไก่ ไข่ อาหารทะเล เครื่องเทศทยอยเต็มลงไปตะกร้า บางอย่างก็ลั้งให้เด็กรับจ้างขนของเธอไปส่งที่รถสามล้อ

เธอผีนัยม พยายามกลั้นใจไม่พูด ปล่อยเป็นหน้าที่กาหลาในการเจรจาต่อรองตามประสา ทว่าพอเดินผ่านมาถึงแผงขายของแห้งซึ่งเต็มไปด้วยปลาแห้ง ปลาเค็ม กะปิ กุ้งแห้ง หมึก กลิ่นสาบเต็มผสมผสานเข้าโจมตีอย่างรุนแรงจนกุสลาเกือบอาการพะอืดพะอมเอาไว้ไม่ไหว วิ่งผลุนผลันหนีจากหน้าร้านออกมาด้านนอก กาหลาหัวของพระรุ้งพระรังร้องตามด้วยท่าทางแตกตื่นตกใจ

“คุณกุงหวานเป็นอะไรคะ จะเป็นลมหรือ ตายแน่ นายหัวเอาหลาทายแน่”

กุสลากมือแทนการบอกว่ายังไหว นี้กว่าตัวเองจะแย่เสียแล้ว กลิ่น

เหลือรับพวกนั้นไม่รู้คนอื่นๆ ทนกันได้ยังไง “บุหลิงไม่มีซูเปอร์มาร์เกตเหรอ”
“มีค่ะ”

“แล้วทำไมเราไม่ไปซื้อของที่ซูเปอร์กันล่ะ กลิ่นน่าจะดีกว่าที่นี่นะ”

“ก็ของที่ซูเปอร์แพงกว่า น้อยกว่า แล้วก็ไม่สดเท่าที่นี่” เด็กสาวไม่เข้าใจ ส่วนใหญ่ใครๆ ก็ซื้อของกินของใช้ที่ตลาดกันทั้งนั้น คนเข้าซูเปอร์มีแต่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับคนมาจากจังหวัดอื่นเท่านั้นแหละ “คุณก๊วยหวานอยากได้อะไรคะ”

“ยังไม่รู้ ไปกันก่อนเถอะ เตียวเหินก็นึกออกเอง” กุสลาลากตัวแม่บ้านรุ่นเล็กขึ้นรถ คนขับหันมาชวนคุยว่าทำไมวันนี้ซื้อของเสร็จเร็ว เด็กสาวจึงตอบว่าต้องการซื้อของต่อที่ซูเปอร์มาร์เกตอีกแห่งก่อนกลับ ไม่ต้องบอก ว่าที่ไหนลุงคนขับก็สามารถพาไปได้อย่างถูกต้อง ถ้าพูดถึงซูเปอร์มาร์เกตซึ่งมีของครบครันก็มีอยู่ที่เดียว

‘นาลันหา’ เป็นโรงแรมห้าดาวขนาดใหญ่ตั้งอยู่ในทำเลที่ดีที่สุดท่าเลหนึ่งของบุหลิง พื้นที่ด้านหลังติดภูเขาและด้านหน้าติดทะเล สามารถมองเห็นวิวทัศนอันสวยงามของเกาะได้ร้อยแปดสิบองศาโดยไม่มีอะไรมาบดบัง บริเวณโรงแรมเทียบพร้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งร้านค้า ร้านอาหาร ร้านหนังสือ เอทีเอ็ม ซูเปอร์มาร์เกต คอร์ตเทนนิส ยิม ซาวนา สระว่ายน้ำน้ำจืด น้ำเกลือ รวมไปถึงสนามกอล์ฟที่สามารถออกรอบพร้อมกับชมพระอาทิตย์อัสดงได้ในเวลาเดียวกัน

“ใหญ่โตดีสินะ มีซาลอนด้วย”

เมื่อเข้ากุสลาค้นเจอกระเป๋าเงินตัวเองอยู่ในลิ้นชักโต๊ะ แม่จาร์ห้สกตเงินไม่ได้ แต่โชคดียังมีเงินสดติดกระเป๋าอยู่บ้าง บางที่เธอควรจะไปธนาคารเพื่อขอติดต่อบัตรใหม่พร้อมเปลี่ยนลายเซ็น หญิงสาวดูของหลายอย่างด้วยต้องการเครื่องสำอางและของใช้ส่วนตัว หลังซื้อเสร็จจึงฝากของทั้งหมดให้กาหลานากลับไปเก็บที่บ้านพร้อมกับข้าวที่จ่ายตลาดมา ส่วนตัวเองตั้งใจ

อยู่จัดการระต่อแถวนี้อีกสักหน่อย พอถูกอึดออดไม่ยอมไปเธอก็จึงเตือนว่าของสดที่ซื้อมาคงทนอยู่นอกตู้เย็นได้ไม่นานนัก ด้วยเหตุผลนี้กาหลาจึงยอมกลับบ้านไปก่อนและรับปากว่าจะกลับมารับเธอให้เร็วที่สุด พร้อมกำชับว่าอย่าออกนอกเขตนาฬิกาไปไหน

กุลารับปากเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ พอรถสามล้อเคลื่อนออกจากบริเวณลานจอด เธอก็จึงเดินกลับไปยังที่ตั้งร้านค้าอีกครั้ง

หากมีเรื่องใดทำให้เขารู้สึกโกรธได้ เรื่องนี้ก็คือหนึ่งในนั้น!

ร่างสูงปิดประตูรถดั่งปัง หมุนตัวด้วยความหงุดหงิดทิ้งร่างพิงประตูยื่นจับจ้องไปยังตัวตึกซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโรงแรมขนาดใหญ่ แวนดำปกปิดแววตาขุ่นเคืองในดวงตาเอาไว้ได้ หากไม่สามารถอำพรางความไม่พอใจอันมีต่อสถานที่ตรงหน้า

ภรณ์ยืนรอรถรายซึ่งน่าจะออกมาจากร้านค้าร้านใดร้านหนึ่งในจำนวนหลายสิบร้าน ใช้เวลาไม่นานนักจึงเห็นร่างคุ่นตาเดินออกมาจากร้านเสริมสวย หญิงสาวอยู่ในชุดซีฟองสีม่วงอ่อนหวานพลีวดูผิวเนื้อกระพือปีกไม้คุ่นตา เดินผ่านสนามมาตามทางเดิน เส้นผมซึ่งเคยมีสีดำสนิทยาวถูกย้อมเป็นสีประกายแดดม่วงลอนทิ้งตัวเงางาม ใบหน้าซึ่งเคยจืดจางถูกแต่งแต้มด้วยสีสันอ่อนบาง เปลือกตาสีขาวมุก พวงแก้มและริมฝีปากเคลือบสีชมพูเปล่งปลั่ง ดวงตาทานโศกถูกกรีดด้วยอายไลเนอร์จนเฉี่ยวคมเหมือนตาหงส์ซ้อนขึ้นมองด้วยสายตาของคนแปลกหน้าที่เขาไม่รู้จัก

สติสออบุ่นเหมือนรุ่งอรุณ ไม้ไผ่รัตติกาลนิ่งเย็น...เป็นครั้งแรกที่เขายอมรับว่าภรรยาคนเดิมก่อนความจำเสื่อม คนที่เขารักอาจกำลังถูกลบหายไป

“มารับฉันแทนกาหลาเหรอคะ” ภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมง เธอสามารถทำอะไรได้มากมายตั้งแต่ทำผม ทำเล็บ แต่งหน้ารวมไปถึงซอปปิงเสื้อผ้า

ทั้งชุด

“เป็นอะไรไป ยืนจ้องเอาเหมือนจำกันไม่ได้” ตะลึงเลยละซี...เคยเห็นแต่ชุดคนป่วยกับชุดเก่าเซยๆ ในตู้那儿 มาเจอคอลเล็กชันใหม่ล่าสุดถึงกับจ้องตาลนเขี้ยว

“ไปทำอะไรมา” เขายื่นมือมาประคองผิวแก้มนวล กุสลายิ้มค้าง ชะงักงันเมื่อถูกนิ้วหัวแม่มือกระด้างขยับไล่ไปบนริมฝีปาก ก่อนจะหันระว่างตัวภรรยานักต๋นปวดเอาเครื่องสำอางซึ่งเคลือบอยู่ออกอย่างจงใจ

“อ้อ ละหมดแล้ว อย่างนะ” เธอถอยหน้าห่าง หากถูกหนีบล็อกศีรษะเอาไว้ด้วยสองมือใหญ่ไม่ให้ขยับหนี

“เหมือนเปื้อนน้ำมันหมู”

“บ้านะสิ น้ำมันลิปสติก” นิ้วเรียวย่นผ่านการแต่งเล็บเคลือบเงาแววต๋นออกกว้างให้ออกห่างเต็มแรง

“อ้อเธอ รอ เห็นเงาเหมือนแว็กซ์ดูพื้น ดูเยี่ยมๆ นึกว่าไปกินไก่ทอดไม่ได้เซ็ดปากมา”

บ้านป่าเมืองเถื่อนจริงๆ!

ไม่ต้องใช้ความฉลาดเฉลียวมากนัก คนปัญญาอ่อนยังรู้เลยว่าเขาจงใจแกล้งไม่รู้เรื่อง กุสลาไม่เข้าใจว่าทำไมชายหนุ่มต้องหาเรื่องเธอเหมือนเด็กๆ ก่อนหน้านี้ยิ่งดูดีๆ อยู่ นึกอะไรขึ้นมาถึงได้แกล้งกันให้โมโห

“คุณไม่ชอบผู้หญิงแต่งหน้าเธอ” หญิงสาวหรือตาพร้อมตั้งข้อสันนิษฐาน

“เปล่า”

“งั้นแล้วทำไม...”

“ผมแค่ไม่ชอบให้คุณมาที่นี่ ไม่จำเป็นอย่ามาเหยียบตีกว่า”

คำตอบของเขาอยู่นอกเหนือการคาดคะเนของกุสลา คิ้วเรียวยกขึ้นแทนการถาม ก่อนที่ชายหนุ่มจะได้อธิบาย เสียงทักทายก็ดังแทรกขึ้นจาก

ทางด้านหลังดึงความสนใจของสองสามีภรรยาให้หันไปมอง เจ้าของเสียงคือหญิงสาวท่าทางคล่องแคล่ว อายุประมาณยี่สิบเจ็ดหรืออาจจะน้อยกว่านั้นเล็กน้อย รูปร่างสมส่วนแต่ไม่ใช่คนสูงระหง ใบหน้ารูปกลมตัดผมสั้นตัดเป็นคลื่นลอนน้อยๆ ปิดดวงแก้มอ้ม ตาชั้นเดียวทว่ากลมโตจากเทคนิคการแต่งหน้า ปากนิคจุมุกหน้อยจิ้มลิ้ม การแต่งตัวดูสุภาพเป็นทางการเกินกว่าจะเป็นลูกค้าที่มาใช้บริการพักผ่อน

“สวัสดิ์คะคุณภรรยา ไม่นึกว่าจะให้เกียรติมาถึง nálันหา ถ้ารู้ว่าคุณมาคงลงมาต้อนรับตั้งนานแล้ว ถ้ายังไงขอเชิญที่ลิโอบบีได้ไหมคะ ดิฉันอยากจะเลี้ยงกาแฟคุณกับคุณผู้หญิงสักแก้ว”

“ไม่จำเป็น เรากำลังจะกลับแล้ว” ภรรยา มองหญิงสาวตรงหน้าอย่างไร้เยื่อใย เอามือโอบไหล่คนข้างตัวให้หมุนตัวกลับ กุสลาพยายามขึ้นตัวทว่าไม่อาจฝืนแรงเอาไว้ได้ ถูกจับยัดเข้าไปนั่งในรถแท็กซี่ชิดให้พร้อม ร่วงสูงเดินอ้อมกลับมาอยู่ที่นั่งคนขับแล้วสตาร์ทเครื่องถอยขับออกจากลานจอด

“ใครอะ กิ๊กเธอ” เธอจ้องกระจกมองหลัง เห็นฝ่ายนั้นยังมองตามตาละห้อย

“ไม่ใช่” เขาปฏิเสธเสียงห้วนทันควัน เกือบจะเบรคหัวทิ่ม ถ้าไม่คิดว่ามีรถคันอื่นถอยออกจากลานขับตามจี้ออกมาคงได้มีการหยุดบีบคอคนที่ส่งสัย

“ใช่ก็ยอมรับมาเถอะ ฉันไม่ว่าอะไรหรอก ยังไงก็ทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว” กุสลาถอดอกแหม่ปากจนแก้มกลม นึกจงนตัวเองที่รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ

“บอกว่าไม่ใช่”

คิดไปคิดมาหรือมันจะเกี่ยวกับความจำที่หายไป ต้องใช่แน่ๆ! ว่าแล้วอยากตบเข้าผัดเมื่อเกิดพุทธิปัญญาปะติดปะต่อเรื่องราวได้

“อ้อ รู้แล้ว ที่ไม่บอกสาเหตุเรื่องอุบัติเหตุของฉัน เป็นเพราะคุณมีอะไรกับเธอแล้วฉันก็มาเห็นเข้า ทีนี้ฉันก็ช็อกจนไปประสบอุบัติเหตุ ฟันขึ้นมาจำไม่ได้คุณก็โล่งอก เลยคิดจะปกปิดกินไข่แดงผู้หญิงคนนั้นต่อไปมันเป็นอย่างนี้สินะ!” เธอทำตาโต

“หยุดสร้างเรื่องจากจินตนาการตัวเองเสียทีเถอะแม่คุณ...ผมผิดที่ไม่เล่าเรื่องอุบัติเหตุเพราะกลัวคุณจะเครียด แต่ขอร้องเลิกจับแพะชนแกะได้ไหม” ภรรยาเคาะนิ้วกับพวงมาลัย แต่ในใจนึกอยากเอาหัวโขกกับคอนโซลหน้ารถมากกว่า

“นั่นผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร ทำไมต้องรีบออกมาเหมือนหนีด้วย”

พอถูกคนตัวใหญ่กลอกตาใส่ หญิงสาวจึงยิ่งขงขึ้น อย่างไรก็ตามก็ต้องรักษาลิทธิในฐานะเมีย กำมือทุบลงไปบนต้นแขนใหญ่หนาแน่นด้วยกล้ามเนื้อ อนิจจาเหมือนฟาดเส้นตอกเปาะแปะบนท่อนซุง กำปั้นแดงกลับไม่ทำให้เขาเกิดอาการกระเทือนใดๆ เธอใส่แรงรัวต่อไปอีกหลายทีเพื่อให้แน่ใจว่าเขาต้องรู้สึกอะไรบ้างไม่มากก็น้อย หากภรรยาก็กลับทำหน้าที่พอกพองใจเหมือนฉนวนดกลายกล้ามเนื้อเสียอย่างนั้น

คนราวีลมออกหู ถ้ายังไม่ยอมอธิบาย คอยดูเถอะ คินนี่เธอจะประกาศสงครามเอาให้ไม่ได้หลับได้นอนทีเดียว!